

HAN KANG

Taimetoitlane

*Korea keelest tõlkinud
Anni Arukask*

Tõlgitud väljaandest:

한강

채식주의자

Changbi Publishers, 2007, 2022

Konsultant Kristel Lee

Toimetanud Katrin Kern

Korrektuuri lugenud Lauri Eesmaa

Kujundanud Maris Kaskmann

© Han Kang, 2007

© Tõlge ja saatesõna. Anni Arukask ja Loomingu Raamatukogu, 2025

© Foto. Paik Dahuim

Kolleegium

Toomas Haug, Tiit Hennoste, Maarja Kangro, Lauri Kitsnik, Hasso Krull,

Maria-Kristiina Lotman, Ilona Martson, Mati Sirkel, Elle-Mari Talivee,

Marek Tamm, Jaak Tomberg, Udo Uibo

Toimetus

Harju 1, 10146 Tallinn

Tel: 627 6425

E-post: LR@loominguraamatukogu.ee

Trükkitud Pakett

ISSN 1406-0515

ISBN 978-9916-755-40-2 (trükis)

ISBN 978-9916-755-41-9 (epub)

I TAIMETOITLANE

Enne kui mu naine taimetoitlusega algust tegi, ei olnud ma teda kuidagi eriliseks pidanud. Ausalt öeldes ei tundnud ma tema vastu esimesel kohtumisel mingit tõmmetki. Kasvult ei suur ega väike, juuksed ebamäärase pikkusega paažisoengus, ketendav kollakas nahk, silmad ühekordsete laugudega ja põsesarnad pisut esiletungivad, rõivastus värvitu ja justkui isikupärane näida pelgav. Kõige lihtsamates mustades kingades lähenes ta lauale, mille ääres ma ootasin. Ei kiire ega aeglase, ei raske ega kerge sammuga.

Abiellusin temaga seetõttu, et kui temas polnudki mingit erilist sarmi, ei paistnud tal olevat ka erilisi puudusi. Tema leplik loomus, milles ei olnud märgata ei originaalsust ega kiiret taipu ega rafineeritud tahke, tundus mulle igati sobivat. Tema köitmiseks ei olnud vaja teeselda erudeeritust, ma ei pidanud kiirustama, kohtumisele hiljaks jäämise pärast muretsema, ega olnud mul ka põhjust heituda, võrreldes end meestega moekataloogides. Kahekümnendate keskpaigas tekkima hakanud kõhuke ning ponnistustest hoolimata lihasteta jalad ja käsi-varred kuni salajase alaväärsuskompleksi tekitanud väikese peeniseni välja – tema puhul ei pidanud ma nende pärast muretsema.

Mind on alati tõmmanud kesktee poole. Lapsepõlves moodustasin kamba endast kaks-kolm aastat noorematest jõmpsikatest, kelle juht ma siis olin, hiljem valisin ülikooli selle järgi, kus oli võimalik küllaldast stipendiumi saada, ning praegu töötan ma ettevõttes, kus minu keskpärasepoolseid oskusi tasustatakse mitte küll uhkeldamisväärse, aga stabiilse palgaga. Nõnda oli loomulik valik abielluda naisega, kes näis olevat maailma kõige tavalisem. Naised, kelle kohta võis öelda ilusad, intelligentsed, silmatorkavalt ahvatlevad või rikkast perest pärit, tundusid mulle algusest peale üksnes ebamugavusi valmistavate olenditena.

Ootustele vastavalt täitis mu naine tavalise abikaasa rolli vaevata. Ta ärkas igal hommikul kell kuus, valmistas riisi, suppi ja tüki kala ning kattis laua; lisaks oli ta juba neiupeast peale poole kohaga töötades peret piskuga aidanud. Aasta aega oli ta täitnud õppeassistendi kohuseid arvutigraafika *hagwon*¹ ning töötas kodust alltöövõtjana koomiksikirjastaja juures, täites jutumulle tekstiga.

1 *Hagwon*’id on eraõppeasutused, kus koolitatakse nii lapsi kui ka täiskasvanuid (olenevalt firmast) neile huvi pakkuval alal või aladel, sageli mõnest eksamist üliedukalt läbi aitamise lubadusega. Kõige populaarsemad *hagwon*’id spetsialiseeruvad inglise keelele või matemaatikale. Ka muusika-, kunsti- ja spordiharidusse puutuv on nende äride pärusmaa. – *Siin ja edaspidi tõlkija märkused*.

Mu naine oli vähese jutuga. Harva palus ta minult midagi; kui tahes hilja ma ka koju ei jõudnud, ei öelnud ta selle kohta sõnagi. Kui meie puhkepäevad juhuslikult kokku langesid, ei teinud ta ettepanekut kuhugi minna. Sel ajal kui mina terve pärastlõuna, teleripult käes, logelesin, püsis mu kaasa oma toas. Vahest töötas, vahest luges – lugemine oli ainus asi, mis väärinuks tema puhul hobiks nimetamist, enamik nendest raamatutest paistsid aga nii igavad, et ei tahtnuks nende kaantki avada; vaid söögiaegadel tuli ta oma toast välja ja valmistas minuga sõnagi vahetamata eine. Tegelikult ei saanud sellist elu kuidagi huvitavaks nimetada.. Siiski olin tänulik, kuna mitu korda päevas töökaaslaste või sõpradega telefoni otsas istuvad või regulaarse näägutamisega lärmakaid abielutülisid alustavad kaasad tundusid väsitavad.

Mu naisel oli ainult üks iseäralik joon: talle ei meeldinud rinnahoidjad. Lühikesel kohmakal kurameerimisperioodil panin juhtumisi kää tema seljale, ja taibates, et sviitri all ei olnud tunda rinnahoidjapaelu, olin veidi erutunud. Selgitamaks, kas ta vahest saadab mulle sellega mingeid signaale, jälgisin mõnda aega tema käitumist uue pilguga. Selgus, et ta ei saatnud midagigi signaalilaadset. Kui see aga ei olnud signaal, siis kas see oli laiskus või ükskõiksus? Ma ei saanud aru. Tema silmapaistmatule rinnale *no bra* stiil tegelikult ei sobinud. Hoopis parem olnuks, kui ta kandnuks paksu polsterdusega rinnahoidjat, nii ei oleks ma sõprade ees häbisse jäänud.

Juba abiellumise alguspäevil oli mu naine kodus alati rinnahoidjata. Suveajal veidikeseks kodunt välja minnes oli ta sunnitud rinnahoidjat kandma, kartuses paljastada esile tükkivate nibude ümmargusi kontuure, kuid minuti jooksul haakis ta selle lahti. Kui tal siis juhtus seljas olema hele õhuke pluus või liibuvad riided, ei teinud ta väljagi, et lahti haagitud kinnised selgesti läbi paistsid. Minu pahandamise peale pani ta rinnahoidja kinnitamise asemel lõõskavas kuumuses veel lisakihiks vesti selga. Mu naine ütles vabanduseks, et kui rinnahoidja pitsitab, ahistab see tema hingamist nii, et seda ei saa välja kannatada. Rinnahoidja kandmise kogemusest ei olevat mul aimugi, kui lämmitav see seljas on. Siiski, kuna paistis olevat kindel, et kõik naised tema kombel rinnahoidjaid ei vihka, tundus tema ülitundlikkus küsitav.

Kõik muu muidu sujus. Tänavu jõudis kätte viies abieluaasta, aga et meie vahel polnud juba algfaasiski eriti tulist kirge olnud, ei olnud tekkinud ka erilist tühimust. Olime praeguse kodu ostmiseni eelmise